

Бади гуноҳ

[Тоҷикӣ – Tajiki – طاجيکيۃ]

Солеҳ ибни Фавзон

2013 - 1434

IslamHouse.com

شر المعاصي

«باللغة الطاجيكية»

صالح بن فوزان بن عبدالله الفوزان

2013 - 1434

IslamHouse.com

Бади гуноҳ

Эй бандагони Худо!

Шумо аз Худованди муттаъол битарсед ва кори Ёро бузург ҳисобед ва аз ғазаби Ё дарҳазар бошед.

Эй бародарон!

Аксари фарзандони ин замона нигоҳи модди доранд, аз ин лиҳоз, робитаи сабабу сабабгор аз байн рафтааст. Онҳо парвои кор ва оқибати он надоранд. Дар кишварҳои мусалмоннишин гурӯҳе даст ба шаҳватпарастии мезананд. Онҳо дигар ба бекори одат кардаанд.

Гурӯҳи дигаре гирифтори шакку шубҳаҳо шудаанд, чи дар шарқ ва чи дар ғарб.

Онҳо қавонини илоҳиро фаромӯш карда, ҳар намуд корҳои шубҳанокро ҳуччат қарор медиҳанд. Онҳо гумон мекунанд, ки душманони Худо танҳо рост меғоянд ватанҳо рафтори нек доранд ва тамоми корҳои онҳо хуб аст.

Ин ҳама дар шароитест, ки олам имрӯз гирифтори офату балоҳоест ба монанди тӯфонҳои вайрон кунанда, селҳои харобиовар, заминларзаҳои даҳшатнок, чангҳои хонумонсӯз, бемориҳои наवे, ки пештар вучуд надошт ва садҳо офат дар инсонҳою ҳайвоноту ҳосилот ва дигар ҳодисаҳои тааҷҷубовар.

Суннати илоҳи чунин нест, ки гунаҳкоронро бечазо ва беқасос монад.

Пас гунаҳкорон мунтазири чи ништаанд?

Эй бародарон!

Ҳеҷ офату ҳеҷ балое дар олам рух намедиҳад, магар ин ки сабабгори он гуноҳу исён аст. Ба сабаби маъсият Иблис бо он имоне, ки дошт, кофир шуд, бо он наздикиаш дур шуд, бо он раҳмати илоҳи гирифтори лаънат гашт ва аз ҷаннат ба дӯзах рафт.

Ба сабаби гуноҳ қавми Нӯҳ ғарқи тӯфон гашт, қавми Одро боди тунд ҳалок кард, қавми Самудро садо кушт, ба сари қавми Лут замин чаппа шуд.

Ба сабаби гуноҳ сангпораҳо бар сарашон мерехт, ки чи борони баде буд.

Худованд мефармояд:

﴿فَكَلَّا أَخَذْنَا بِذَنبِهِ فَمِنْهُمْ مَّنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا وَمِنْهُمْ مَّنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ مَّنْ خَسَفْنَا بِهِ الْأَرْضَ وَمِنْهُمْ مَّنْ أَعْرَفْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾

سُورَةُ الْعَنْكَبُوتِ ٤٠

"Мо ҳар яки онҳоро бо гуноҳашон гирифтем. Бар сари баъзеи онҳо сангпора резондем. Ва баъзеро бо овоз гирифтем ва баъзеро ба замин фуру бурдем ва баъзеро ғарқ намудем. Ва Худованд чунин нест, ки онҳоро зулм намояд, вале онҳо худро зулм менамуданд"

Сураи Анкабут, 40

Ин як ҳақиқати возеҳ ва равшан аст.

﴿فَكَلَّا أَخَذْنَا بِذَنبِهِ﴾

"Мо ҳар яки онҳоро ба гуноҳашон гирифтем"

Ин аст гуноҳ ва ин аст оқибати он ва он аз золимон дур нест.

Гуноҳ агар дар ҳар кишваре ошкоро шуд, хароб мегардад ва агар дар ҳар диле даромад, он дил тира мегардад ва дар ҳар миллате пайдо шуд, он миллат хору залил мегардад.

Гуноҳ дар ҳар маконе, ки фуруд омад, онро аз ҳама хайрот холи месозад.

Эй мусалмонон!

Гуноҳ шуми дорад ва оқибати он хатаре дорад, ҳам бар худи инсон ва ҳам бар хонадонаш, ки муҳитро вайрон намуда, афкорро халалдор мекунад.

Ба сабаби гуноҳ банда дар пешгоҳи Парвардигораш залил намоён мегардад ва Худованд ҳайбати ӯро аз дили дигарон дур месозад.

Худованд мефармояд:

﴿وَمَنْ يُهِنِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُكْرِمٍ ﴿١٨﴾﴾

سُورَةُ الْحَجِّ ١٨

"Ва ҳар киро, ки Худованд хор кард, касе наметавонад иззат бахшад"

Сураи Ҳаҷ, 18

Ҳасан (р) мегӯяд: "Дар баробари Худованд саҳлангори карданд, ки усён варзиданд, агар ӯ таъолоро азиз ва гиروми медоштанд, ҳифзашон мекард".

Имом Аҳмад дар муснади худ аз Абдурахмон ибни Чубайр ибни Нафир ва ӯ аз падараш чунин ривоят мекунад, ки "Вақте Қибрисро фатҳ намуданд, ман дидам, ки Абудардо танҳо нишаста, гиря мекард. Аз ӯ пурсидам: Ман таачҷуб мекунам, ки чаро ту дар ин рӯзе, ки Худованд Ислом ва муслиминро пирӯз гардонидаст, гиря мекуни?! Гуфт, балки ман аз ту таачҷуб мекунам, эй Чубайр! Бингар, чи гуна ин мардум дар назди Худованд беқадр шудаанд, вақте авомири ӯро тарк намудаанд. Ин миллат пирӯз буд ва мулкашон обод, вале чун амрҳои Худоро тарк намуданд, бингар ҳолашон ба кучо расид".

Тамоми ғаму андӯх ва бемориҳои нафсонӣ ба сабаби гуноҳ мешавад. Гуноҳ сарчашмаи нотавонӣ, танбали, бекори ва ҳамчунин тарс, бахили, гирифтории қарзҳо ва маломати мардум мебошад.

Ба сабаби гуноҳ неъмат аз байн меравад, азоб меояд ва ғазаби Худованд фуруд меояд. Вақте банда гирифтори гуноҳ гашт, дилаш сиёҳ мегардад ва аз аҳли хайр ва росткорон дури мечӯяд ва алоқаашро бо онҳо қанда мекунад. Дар айни ҳол, хешони солеҳаш аз ӯ мегурезанд, ҳатто баъзе солеҳин мегӯянд "Ман чун гуноҳе мекунам, таъсири онро дар ҳамсарам ва ҳатто аспам мебинам".

Ҳар касе, ки гуноҳро идома диҳад, дилаш ба он одат мекунад ва онро қабул мекунад ва ба ҳамин тариқ, корашро идома медиҳад, ба дараҷае, ки дигар бади гуноҳро эҳсос намекунад ва дигар онро ба таври ошкоро анҷом медиҳад.

Аксари ҳамин намуд гунаҳкорон дигар аз ҷурми ин гуноҳашон раҳои надоранд, ҳамчуноне, ки дар ҳадиси шариф омадааст:

"Ҳамаи умматони ман халос мешаванд, магар ононе, ки гуноҳро ошкоро мекунанд. Ошкоро кардан инаст, ки шабона банда кореро анҷом медиҳад ва Худованд он гуноҳашро пӯшонидааст, вале рӯзона мегӯяд: Эй фалон! Ман имшаб чунину чунон кардам, ўро дар шаб Худованд гуноҳашро пӯшонд, вале рӯзона он пӯшиши илоҳиро бозмекунад"

Ривояти Муттафак

Аз ҷумлаи худро ошкор кардан он аст, ки тоҷир дар молҳояш фиребро истифода мебарад ва ин корашро дар пеши дигарон таъриф намуда, худро зирак ва доно нишон медиҳад. Ҳамчунин аз ҷумлаи худро ошкор кардан он аст, ки ишқбоз дар бораи девонагияш ва фосиқ дар бораи фисқаш ривоятҳо намояд.

Аз ҷумлаи худ ошкоркуни ин рафторҳои бад ва калимаю ибораҳои бадро бар забон рондан ва ба он ифтихор намудан аст, ки аксари маҷаллаю рӯзнома ва радиову телевизионҳо аз ҳамин қабил мебошанд.

Мусибати бузург дар он аст, ки гунаҳкор гуноҳи худро эҳсос намекунад ва баръакс бо кардани гуноҳаш хурсанд ҳам мешавад.

Инсон барои ба даст овардани мол бо роҳҳои ҳаром хурсанди мекунад ва барои даст ёфтан ба гуноҳ хурсанд мегардад ва барои бори дигар такрор кардани он қўшиш менамояд. Касе ки ҳолаш чунин бошад, чи гуна метавонад машғули тоату ибодат шавад? Вақте гуноҳ дар дил ҷой гирифт, дигар ғайрату номусро дар баробари хонадонаш мекушад. Дигар на парвои тарбияи онҳо дорад, на парвои насихат ва агар гуноҳеро аз онҳо бинад, онро ночиз мешуморад.

Палидтарини халқи Худо ва касе, ки мувофиқи ҳадисҳои саҳеҳи Паёмбар (с) ҳаргиз бӯи ҷаннатро намебинад, дайюс мебошад, ки корҳои мункаро дар хонадонаш мебинад, вале парво надорад.

Рӯйҳам гуноҳ намудан, роҳҳои тоатро баста, одамиро аз ҷодаи хайр дур мекунад. Барои ҳамин, дилҳо сиёҳ гашта, нафсҳо чун санг мегарданд ва аз тавбаи насӯх рӯй метобанд.

Далели возеҳи гуфтаҳои боло он аст, ки имрӯзҳо бисёре аз чунин гунаҳкорон мебинем, ки бо забон борҳо тавба мекунанд ва калимаи истифоро бар забон меронанд, вале дилашон он гуноҳро бад намебинад ва баъди ҷанҷ лаҳза боз даст ба ҳамон кори мункар мезананд, ки инро дили мурда меғӯянд.

Эй мӯъминон!

Дар бисёр чамъиятҳо рибо, зино, майнӯши ва истеъмоли маводи мухаддир зиёд шудааст.

Ҳаром хӯри зиёд шудааст, ҳиллаҳо гуногун шудааст, дурӯғ, қасами ботил ва фиреб мунташир гаштааст. Садои мусиқии пурфаҳш, бадахлоқи, одатҳои баде дар миёни ҷавонписарону ҷавондухтарон ривоч ёфтааст.

То ба кай мо аз қавонини илоҳи дур мегардем? То ба кай аз мақри илоҳи дар амон мемонем? Худованд мефармояд:

﴿ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِّعْمَةً أَنْعَمَهَا عَلَىٰ قَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَأَنَّ اللَّهَ

سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٣﴾

سُورَةُ الْأَنْفَالِ ٥٣

"Ин ба сабаби он аст, ки Худованд неъматҳояшро, ки ба қавме додааст, дигаргун намекунад, магар он чиро дар замиранин аст, онҳо худ дигаргун кунанд"

Сураи Анфол, 53

Мардум вақте аз қавонини илоҳи беҳабаранд, дар шаҳватҳои худ ғарқ мешаванд ва роҳи худро гум мекунанд ва дар бадихо гирифтадор мешаванд.

Пастрави ахлоқ ва паҳншавии фоҳишаги ва равишҳои беҳудаги роҳест, ки инсонро ба оқибатҳои бад мерасонад.

Чун нафсҳо вайрон шаванд, фиску чунун мунташир гардад, арзишҳои воло беқадр мегарданд, миллат

вайрон мешавад ва қуввату мояи волои худро гум мекунад ва оқибат нобуд гашта, дигар ўро ҳатто дар сафаҳоти таърих ҳам наметавон пайдо намуд. Зеро Худованд нобуд намесозад, магар нобудшавандаро. Шумо аз Худо битарсед, ҳақ ошкор аст ва дин равшан.

Шумо қавонини Худоро бишносед ва ҳаргиз аз макри Худо ғофил набошед. Худоё, лағжишҳои моро кам кун ва камбудихоро бибахш ва ба ҳилми худ дастгири касе бош, ки чуз Ту дастгире надорад. Худоё, ба раҳмати худ моро дӯст гир ва аз бадиҳо дурамон намо, чи ошкор бошанд ва чи ниҳон.

Худоё, кишвари мо ва дигар кишварҳои мусалмониро аз фоҳишаҳо пок соз.

Худованд мефармояд:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّبِيٍّ إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ﴿٩٤﴾ ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَوْا وَقَالُوا قَدْ مَسَّ ءَابَاءَنَا الضَّرَّاءُ وَالسَّرَّاءُ فَأَخَذْنَاهُمْ بَعْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩٥﴾ وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٦﴾ أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا بَيِّنًا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿٩٧﴾ أَوْ آمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يُلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾ أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٩٩﴾﴾

سُورَةُ الْأَعْرَافِ ٩٤-٩٩

"Ва мо ба ҳеҷ диёре Паёмбаре нафиристодем, магар ин ки аҳли онро ба ранҷҳо ва саҳтиҳо гирифтадор сохтем, то зори намоянд. Пас мо хушиҳоро ба ҷои

нохушиҳо овардем, то ин ки бисёр шуданд ва гуфтанд: Падарони моро сахтиҳо ва зарарҳо расида буд. Пас онҳоро, ки ғофил буданд, ногаҳон аз по даровардем. Ва агар аҳли диёр имон меоварданд ва тақво меварзиданд, дар ҳақиқат мо барои онҳо дарҳои баракатҳоро аз осмонҳо ва замин мекушодем. Вале онҳо такзиб карданд, пас мо ҳам онҳоро ба кайфари кирдорашон фуру гирифтем.

Оё аҳли диёр дар амонанд, аз он ки бар сари онҳо азоби мо шабона биояд, дар ҳоле, ки онҳо дар хобанд? Оё дар амонанд, аҳли диёр, аз он ки бар сари онҳо азоби мо рӯзона биояд, дар ҳоле, ки онҳо дар бозиянд? Оё онҳо аз макри Худо дар амонанд? Дар ҳоле, ки аз макри Худо ғофил нестанд, магар қавми зиёнкор"

Сураи Аъроф, 94 -99

Эй мусалмонон!

Шумо аз гуноҳ ҳазар намоед, ки он номарасони куфр аст ва боиси дур шудани неъматҳост ва ҷалбкунандаи азоб аст. Гуноҳ умрро кӯтоҳ, баракатро дур ва ризқро кам мекунад.

Банда ба сабаби гуноҳ аз ризқаш маҳрум мегардад. Гуноҳ дилро сиёҳу вайрон мекунад ва бандаро аз нури илм дур месозад ва ҳар гуноҳ бандаро ба гуноҳи дигар мекашонад.

Баъзе аҳли салаф гуфтаанд: "Сазои гуноҳ он аст, ки баъди он гуноҳи дигар меояд", гуноҳ гуноҳро махбуб мегардонад ва дигар инсон аз ҷумлаи идомадиҳандагони гуноҳ мегардад, ба дараҷае, ки инсон гуноҳ мекунад, бо вучуди он ки ҳукми он гуноҳро хуб медонад ва хатари онро эҳсос мекунад. Инсон дигар худ аз қардани он гуноҳ ҳеҷ лаззат намебарад, вале он барояш одат мегардад. Шумо ба ҳоли бенамозон, майпарастон, бангиён, рибоҳӯрон, бесатрон назар афканед, ки ба ин феъли худ одат кардаанд ва дигар наметавонанд аз он даст кашанд. Худованд мефармояд:

﴿أَفَمَنْ زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ فَرَآهُ حَسَنًا فَإِنَّ اللَّهَ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسْرَتٍ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٨﴾﴾

سُورَةُ فَاطِمِرٍ ٨

"Оё он касе, ки барояш аъмоли ӯ зинат дода шудааст ва онро хуб мепиндорад, пас Худованд ҳар касеро, ки хоҳад, гумроҳ месозад ва ҳар касеро хоҳад ҳидоят менамояд. Пас ту худ ба ҳоли онҳо ҳасрат нахур албатта Худованд ба он чи мекунад доноист"

Сураи Фотир, 8

Имкон дорад, ки марг чунин инсонҳоро домангир шаваду онҳо бо ҳамин ҳол аз олам гузаранд ва ин сабаби фарҷоми бади эшон шавад.

Чунин инсонҳо дар лаҳзаҳои охири умри худ албатта пушаймон мешаванд ва афсӯсҳо меҳӯранд, вале дигар аз одати худ даст бардошта наметавонанд, ӯ дигар бо ҳасрат фарёд мекунад

﴿يَقُولُ يَلَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي ﴿١١﴾﴾

سُورَةُ الْفَجْرِ ٢٤

"Эй кош, ман барои қиёматам чизе омода мекардам"

Сураи Фаҷр, 24

Худованд мефармояд:

﴿وَأَنْفِقُوا مِنْ مَا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ فَأَصَّدَّقَ وَأَكُن مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٣﴾﴾

سُورَةُ الْمُنَافِقُونَ ١٠

"Ва шумо садақа кунед аз он чи бароятон рӯзи додаем, пеш аз он ки марг домангири яке шумо гардад, пас бигӯяд, эй кош мӯҳлати маро дертар мекарди ва ман садақа мекардам ва аз ҷумлаи нақӯкорон мешудам"

Сураи Мунофиқун, 10

Боз Худованд мефармояд:

﴿حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ ﴿١١﴾ لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٣﴾﴾

سُورَةُ الْمُؤْمِنُونَ ٩٩-١٠٠

"Вақте, ки марги яке аз онҳо фаро расад, мегӯяд: "Парвардигоро, маро бозгардон. Шояд аз корҳои неки вонихода чизеро анҷом диҳам. Ҳаргиз! Ин

ибораест, ки онро мегӯяд ва аз қафои он барзах аст,
то рӯзе, ки ҳашр мешаванд"

Сураи Мӯъминун, 99-100

Эй мусалмонон!

Хатарноктарин зарари гуноҳ он аст, ки ҳаёро аз
шаҳси гунаҳгор дур мекунад, то ҷое, ки дигар ошкоро
гуноҳ кардан мегирад ва онро дар пеши хурду бузург
эълон мекунад.

Дар Саҳеҳ аз Паёмбар (с) ривоят мекунанд, ки
мефармоянд:

"Ҳамаи умматони ман халос мешаванд, магар ононе,
ки ошкоро гуноҳ мекунанд. Ошкоро кардан ин аст, ки
шабона банда кореро анҷом медиҳад ва Худованд он
гуноҳашро пӯшонидааст, вале рӯзона мегӯяд:

Эй фалон!

Ман имшаб чунину чунон кардам.

Дар шаб Худованд гуноҳи ӯро пӯшонд, вале рӯзона ӯ
пӯшиши илоҳиро боз мекунад"

Ривояти Мутафак

Баъзе афрод бо гуноҳҳои худ менозанд ва чунин
мепиндоранд, ки он барои ӯ лозим аст.

Вай дигар гуноҳгори паиҳам анҷом медиҳад, то ҷое,
ки дигар гуноҳ дар назараш чизи одди мешавад ва
анҷом додани он барояш хуб ҷилва мекунад. Ин аз
аломатҳои мурдадили ва табоҳсиришти инсон аст.

Гуноҳ ҳарчанд дар назари гунаҳкор хурд намоён шавад, ҳамон қадар дар назари Худованд бузург мегардад.

Гуноҳро ночиз шуморидан аломати мунофиқист ва далеле аз далоили нифоқ аст.

Дар Саҳеҳ аз Абдуллоҳ ибни Масъуд омадааст, ки фармуданд: "Гунаҳкор гуноҳони худро ба монанди пашша мебинад, ки дар рӯи бинияш ништастааст ва ҳамин тавр мегӯяд".

Гуноҳро ночиз шуморидан ва онро хурд ҳисобидан ва ба он аҳамият надодан боиси исрори гуноҳ аст, ки Худованд онро яке аз сабабҳои манъ шудани мағфират хондааст.

Худованд мефармояд:

﴿وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّىٰ إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ
الْحَسَنَ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ كُفَّارًا أُولَٰئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٨﴾﴾

سُورَةُ النَّسَاءِ ١٨

"Ва нест тавба барои касоне, ки гуноҳҳо мекунанд, то ин ки марг домангирашон гашт, мегӯяд: Ман акнун тавба кардам"

Сураи Нисо, 18

Худованд боз мефармояд:

﴿وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ ۖ يَقَوْمِ لِمَ تُؤْذُونَنِي وَقَدْ تَعْلَمُونَ أَنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ فَلَمَّا
زَاغُوا أَزَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٥﴾﴾ سُورَةُ الصَّفِّ ٥

"Ва ҳангоме, ки Мӯсо ба қавмаш гуфт: "Эй қавми ман, чаро маро азият медиҳед, дар ҳоле, ки шумо медонед, ки ман фиристодаи Худовандам ба сӯи Шумо.

Вақте, ки онҳо аз ҳақ мунҳариф шуданд, Худованд дилхояшонро мунҳариф сохт ва Худованд қавми фосикро ҳидоят намекунад"

Сураи Саф, 5

Эй мӯъминон!

Хатари давомнокии гуноҳ он аст, ки натиҷаи он дар вақти ҷудо шудан аз ин олам ва рафтани ба охираат зоҳир мешавад, ки дар муҳимтарин лаҳзот ва душвортарин ҳолат гуноҳ байни инсон ва дили вай монеъ шуда, он гоҳ инсонии гунаҳкорро гуноҳонаш дар вақти назъи ҷон дар назараш ба ҷилва меояд ва ӯ машғули онҳо мешавад ва наметавонад дар ин лаҳза калимаи шаҳодатро ба забон биразад.

Имом ибни Қайим (р) мегӯяд: Мардери марг расид ва ба ӯ гуфтанд: Бигӯ: "Ло илоҳа иллаллоҳ", ӯ сурудери замзама кард ва садои асбоби мусиқиро тараннум намул. Ва нахост "Ло илоҳа иллаллоҳ"-ро бар забон ронад. Ба марди дигаре гуфтанд: Бигӯ: "Ло илоҳа иллаллоҳ". Гуфт: Ба ин калима кофир шудааст ва ҷон дод. Ба саввум гуфтанд: Бигӯ: "Ло илоҳа иллаллоҳ". Гуфт: Ман ҳар бор меҳоҳам ин калимаро бар забон ронам, забонам қабул намекунад. Ба яке аз тоҷирон ҳангоми маргаш гуфтанд: Бигӯ: "Ло илоҳа иллаллоҳ", ӯ гуфт: Ин мол арзон аст, ин харидор хуб аст.

Марди дигаре, ки кораш тарозузани буд, дар вақти чон доданаш ўро гуфтанд: Бигў: "Ло илоҳа иллаглоҳ". Пас гуфт, ки ў наметавонад онро бигўяд, зеро паллаи тарозу бар забонаш вазнин шудааст. Ин аст хатари гуноҳ, ки имкон дорад ба гунаҳкорон дар ҳамин дунё расад, агар онҳо тавба накунад.

Шумо, эй мусалмонон, аз тамоми гуноҳони худ ба даргоҳи Худованд тавба намоед ва аз ҳама хатоҳо узр ба даргоҳи Худо оваред, зеро Худованд бо тавбаи насўх тамоми гуноҳонро мебахшад ва айбҳоро мепўшонад ва азобро дур мекунад ва имонро пурра менамояд ва аз оташ мераҳонад ва дохили ҷаннат менамояд.

Худованд мефармояд:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا ﴿٨﴾﴾

سُورَةُ التَّحْرِيمِ ٨

"Эй касоне, ки имон овардаед, ба сўи Худованд тавбаи насўх намоед"

Сураи Таҳрим, 8